

„Lucrarea Lui ciudată”

18 octombrie 2004

Gili Cârstea

Când este vorba să susțină implicarea directă a lui Dumnezeu în distrugerea finală a păcătoșilor, teologia adventistă contează mult pe o expresie faimoasă din Isaia 28,21: „Căci Domnul Se va scula ca la muntele Perașim, și Se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit.” Se crede că acest verset este o salvatoare punte de legătură între mila și dreptatea lui Dumnezeu.

Savanții noștri nu riscă să-L facă pe Dumnezeu în față tiran și criminal, recunoscând iubirea, mila și răbdarea Lui, dar nici nu reușesc să scape de învățătura evului mediu despre focul veșnic. Așa că au găsit soluția în acest verset din Isaia (deși pe noi ne condamnă că folosim câteva versete – desigur, "scoase din context" – spre a prezenta caracterul nonviolent al Tatălui nostru). Ei vor să spună că Dumnezeu este infinit în milă și răbdare, dar atunci când evenimentele din marea controversă depășesc un anumit grad de risc, pentru guvernarea divină sau pentru copiii Săi preferați, El poate recurge la acte contrare neprihănitii, care sunt numite „lucrarea Lui ciudată.” „Lucrare ciudată” evident, în contrast cu lucrarea Lui normală, de a iubi, îndruma, avertiza, mângâia, vindeca și mântui. Această idee a fost săpată adânc în conștiința adventistă. Ea a format generații întregi de creștini cu privire la procedura lui Dumnezeu cu păcatul și păcătoșii, contribuind la grosimea stratului de moloz care s-a așezat peste minunea și slava Scripturii, caracterul lui Dumnezeu.

Expresia „lucrarea Lui ciudată” nu apare în Biblie decât o singură dată, în Isaia 28, ca și expresia „lucrul Lui nemaiauzit” din același verset. Când citim capitolul 28 din cartea lui Isaia, constatăm cu surprindere că subiectul nu este despre evenimentele finale, despre distrugerea păcătoșilor sau despre iazul de foc, așa cum ne-am fi așteptat. Din contră, în centrul atenției se află „bețivii lui Efraim” și cununa lor îngâmfată. Domnul are o problemă serioasă cu „batjocoritorii” care stăpânesc „peste poporul acesta din Ierusalim” (vers. 14). Este vorba de cearta milenară pe care Domnul o are în familia Sa, cu liderii poporului Său, târâți mișelește în fiecare generație la picioarele lui Baal și a politiciii lui respingătoare. Nu ar fi normal ca expresia noastră să se refere la reacția lui Dumnezeu, cu adevărat ciudată, față de clasa conducătoare a poporului ales, îngerul bisericii, atunci când acesta a ales să întoarcă spatele neprihănitii din dragoste pentru Baal în miile de ipostaze în care acesta s-a deghizat de-a lungul secolelor?

Priviți la „bețivii lui Efraim” din timpul lui Ilie, care au dus poporul la picioarele lui Baal pe nesimțite, obligând astfel pe Dumnezeu să Se depărteze de obiectul iubirii Sale de pe pământ, biserica Sa. Să fie obligat să plece și să abandoneze poporul Său iubit în mâna lui Satana și a urii

lui criminale este, pentru Dumnezeu, o lucrare cu adevărat ciudată. Agonia aceasta a lui Dumnezeu este surprinsă de Ieremia în multiple ipostaze:

- „...M-au părăsit și au adus tămâie altor dumnezei și s-au închinat înaintea lucrării mânilor lor” (1:16)

- „Ce nelegiuire au găsit părinții voștri în Mine, de s-au depărtat de Mine, și au mers după nimicuri și au ajuns ei înșiși de nimic?” (2:5)

- „Mirați-vă de așa ceva, ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul. Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă” (2:12,13)

- „Tu singur te pedepsești cu răutatea ta și tu singur te lovești cu necredințioșia ta, și vei ști și vei vedea ce rău și amar este să părăsești pe Domnul, Dumnezeu tău, și să n-ai nici o frică de Mine, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor” (2:19)

- „Cum poți să zici: ‘Nu m-am spurcat, și nu m-am dus după Baali?’ Privește-ți urma pașilor în vale, și vezi ce ai făcut, dromaderă iute la mers și care bați drumurile și le încrucișezi!” (2:23)

Bețivii lui Efraim și batjocoritorii din Ierusalim nu au recunoscut niciodată, dar absolut niciodată, că s-au „dus după Baali.” Baalim a știut mereu cum să procedeze cu „batjocoritorii din Ierusalim.” Amestecă devoțiunea cu diplomația, sfințenia cu politica, și scena este pregătită pentru orbire spirituală. Până la închinarea deschisă la Baal nu mai este decât un pas, iar cununa lui Efraim devine tot mai îngâmfată, convinsă că este cununa Domnului, autentică și neîntinată.

Priviți la „batjocoritorii” care stăpâneau peste „poporul din Ierusalim” în timpul Domnului Hristos. Sinedriul, coroana națiunii, era pe deplin convins că reprezintă și servește interesele viului Dumnezeu. Erau urmașii lui Moise, slujitorii Domnului. Poporul privea la ei ca fiind păzitorii luminii, speranța finală a națiunii, gardienii doctrinei, unicul izvor de lumină cerească. Decizia lor devenea glasul lui Dumnezeu pe pământ. În realitate, ei erau cea mai eficientă unealtă în slujba lui Baal. Sub influența și autoritatea Sinedriului, poporul ales a refuzat pe Mesia, ultima speranță după lungul șir de mesageri omorâți deoarece vorbeau de rău cununa îngâmfată a lui Israel.

Înțelegând amăgirea profundă în care se află reprezentanții poporului ales, Isus plângea. Ce putea Dumnezeu să mai facă unui popor care cerea insistent, prin cea mai autorizată voce, să fie lăsat în pace? Singura procedură conformă cu neprihănirea era să le împlinească dorința și să îl lase pe drumul lor. De secole cereau ei „să fie lăsați în pace cu Sfântul lui Israel,” în ciuda avertizărilor pline de dragoste că drumul pe care au pornit este fatal. Israel respingea ultima tentativă a harului salvator, obligând pe Dumnezeu să facă „lucrarea Lui ciudată,” de a se depărta de singurul obiect al grijii și iubirii Sale de pe pământ. Istoria ne-a îngrozit cu raportul ei despre consecințele acestei lucrări ciudate. Israel, lumina ochilor lui Dumnezeu, a fost măcelărit cu sălbăticie de dușmanii lui, măcel care continuă până în zilele noastre, cu toate eforturile comunității internaționale de a-l stopa.

Cum este posibil ca cei mai buni și mai străluciți membri ai poporului lui Dumnezeu să nu înțeleagă subtilitatea manevrelor lui Baal? De ce oare „cununa lui Efraim” se lasă dusă în necurmte rătăciri, antrenând astfel poporul într-o idolatrie perversă și ticăloasă? De ce li se pare

lor viabilă calea împotrivirii față de soliile venite din cer? Cum se face că Baal a fost preferat întotdeauna, iar Hristos lepădat, și aceasta în timp ce declară cu convingere că slujesc lui Dumnezeu?

Niciodată clasa conducătoare a poporului ales, de la Regele Saul și până astăzi, nu a dorit în particular, și nu a declarat public, că vrea să servească altcuiva în afară de Dumnezeu. Atunci de ce vorbește Duhul așa: „Dar tu zici: ‘Degeaba, nu! Căci iubesc dumnezeii străini, și vreau să merg după ei’” (Ier 2:25) Să fie aceasta o dorință ascunsă, adânc înrădăcinată în meandrele sufletului omenesc, pe care doar Duhul să o poată sesiza? Ne vedem și noi în această ipostază nefericită? Suntem dispuși să plecăm urechea la avertizările Duhului, atunci când nu vedem realitatea la fel ca El? Ni se poate întâmpla și nouă ceva de genul acesta: „Grozave lucruri, urâcioase lucruri se fac în țară. Proorocii proorocesc neadevăruri, preoții stăpânesc cu ajutorul lor, și poporul Meu îi plac aceste lucruri. Dar ce veți face la urmă?” (Ier 5:30,31).

Ce vom face „la urmă,” când Domnul va fi obligat de împietrirea noastră să facă „lucrarea Lui ciudată,” lăsându-ne pe drumul iubit de noi, așa cum a lăsat pe Israel de atâtea ori în istoria lui zbuciumată? „Efraim s-a lipit de idoli; lăsați-l în pace.”

Ca totdeauna în trecut, Laodicea noastră aleargă și ea „în Asiria și Egipt” după respectabilitate și recunoaștere internațională prin diplomație și eforturi de imagine. Ne așezăm și noi la masa negocierilor internaționale, sperând să ajungem „capul și nu coada” în competiția pentru secolul 21. Suntem cât se poate de reticenți la sugestia că umblăm și noi după dumnezeii acestui veac și că ne place să cochetăm cu ei, deși ne implicăm tot mai serios în vârtejul politicii internaționale, prin tot felul de asociații și alianțe, unele dintre ele cât se poate de reprobabile.

Ce tragedie ar fi ca poporul acesta favorizat să repete erorile trecutului, obligând pe Dumnezeu să declare cu durere: „Laodicea s-a lipit de idoli; lăsați-o în pace.”

Să revenim la capitolul 28 din Isaia, cu faimoasa lui expresie „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu, "lucrul Lui nemaiauzit." După ce se plânge de bețivii lui Efraim și îngâmfarea lor total nepotrivită pentru un consiliu al poporului lui Dumnezeu, profetul începe să detalieze natura problemelor lui Israel. El constată că sfatul națiunii este lovit de o stare de beție ciudată, care afectează oficiul înalt pe care îl reprezintă:

„Dar și ei, se clatină de vin, și băuturile tari îi amețesc; preoți și prooroci sunt îmbătați de băuturi tari, sunt stăpâniți de vin, au amețeli din pricina băuturilor tari; se clatină când proorocesc, se poticnesc când judecă. Toate mesele sunt pline de vărsături murdare, și nu mai este nici un loc curat” (vers. 7).

Sigur că aici este vorba despre o beție spirituală, iar originea băuturilor respective se află mai mult ca sigur în cupa acelei doamne din cârca fiarei, despre care poporul nostru știe foarte bine. Teologia națiunii, prin prooroci, și predicarea la sinagogă, prin preoți, erau grav afectate de amestecul subtil de învățături păgâne, împrumutate de la națiunile din jur, pe care Israel le-a invidiat mereu, și pe care le-a imitat mereu. Asiria și Egiptul au fost mereu o sursă de inspirație și atracție pentru ei. Când se simțeau amenințați, alergau după ajutor pe la înaltele foruri, așa cum facem și noi astăzi. Căutau alianțe cu necredincioșii spre a obține câteva drepturi sau libertăți, pe care le primeau, evident, căci stăpânitorul lumii acesteia este dispus să ne ofere toate drepturile din lume dacă ne aliem cu el.

Batjocoritorii aceia din Ierusalim, beți dar nu de vin, erau extrem de înverșunați pe profetul Domnului, care îi tracasa cu solia lui stânjenitoare, iar Isaia simte opoziția la fel de dureros ca și ceilalți soli pe care Dumnezeu i-a trimis la poporul Său.

„Ei zic: ‘Pe cine vrea el să învețe înțelepciunea? Cui vrea să dea învățături? Unor copii înțărcați de curând, luați de la sân? Căci dă învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo’” (vers. 9, 10).

Nu aceasta a fost reacția mai marilor noștri în toate timpurile? Nu așa au reacționat aleșii noștri și la Minneapolis, atunci când Domnul a trimis „o foarte prețioasă solie” prin frații Waggoner și Jones? Nu se întâmplă astăzi exact la fel când Domnul trimite prețioase raze de lumină despre caracterul Său, ca să fie pregătită calea îngerului din Apocalipsa 18?

În fața unei astfel de reacții, Isaia își varsă năduful:

„Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul” (vers. 11).

Ce dezastru va fi când oameni „cu vorbirea străină” vor începe să mustre Israelul spiritual de azi că a întors spatele viului Dumnezeu și se închină lui Baal! Ce rușine insuportabilă va fi când oameni cu „buzes bâlbâitoare” vor începe să propovăduiască solia îngerului al treilea, în timp ce teologii poporului lui Dumnezeu se ocupă de programe de partid, proiecte parlamentare, strategii de creștere, alianțe evanghelice și implementări de sistem.

„Ei bine,” spunem și noi ca Isaia, dacă acestea sunt prioritățile Miresei lui Hristos, ar fi înțelept să ne pregătim pentru „lucrarea Lui ciudată,” singura reacție posibilă în situația aceasta de nesfârșit dispreț față de ultima solie de har care trebuie să fie dată lumii. Dacă umblăm după ajutor prin alianțe cu fiicele Babilonului, pe la organizațiile internaționale și în teologia evului mediu, ar fi bine să ne pregătim de „lucrul Lui nemaiauzit.”
